

מ"י 18014/07/14 - תחנת בית שאן נגד מור הרון, נאור הרון

בית משפט השלום בטבריה

מ"י 18014-07-14 בית שאן נ' הרון(עציר) מ"י
17980-07-14
09 יולי 2014

בפני כב' השופט ניר מישורי לב טוב

בעניין:

המבקשת

תחנת בית שאן

נגד

החשודים

1. מור הרון 2. נאור הרון

נוכחים:

מטעם המבקשת - רס"ר כפיר אביטן

מטעם החשודים - הובאו וע"י עו"ד מני אלבר

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

בפניי בקשה להארכת מעצרו של החשודים למשך יומיים בגין חשד לביצוע עבירות של תקיפת שוטרים, אימים, הפרעה לשוטר והעלבת עובד ציבור.

לאחר עיון בבקשה ובחומר החקירה אשר הונח בפניי, וכן בהצהרת התובע, נחה דעתי כי קיימות בתיק החקירה ראיות לכאורה המבססות הרשעתם של החשודים בדיון.

כמו כן שוכנעתי מחומר החקירה שנאסף עד כה כי קיים יסוד סביר לחשש כי שחרור החשודים, בשלב זה, מקים החשש לפגיעה באנשי משטרה ומקים לכאורה עילה למעצרו של המשיב עד תום ההליכים כנגדו והכל תוך שימת דגש על שלב הביניים בו אנו נמצאים בין החקירה שהסתיימה לבין הגשת כתב האישום והבקשה למעצר עד תום ההליכים. לציין כי לחובת חשוד 1 מור הרון הרשעות קודמות בגין עבירות אלימות ורכוש.

במהלך העיון בחומר הראיות שקלתי האם יש לבצע אבחנה בין חשוד 1 לחשוד 2 לאור השוני בגיליון הרשעותיהם

עמוד 1

הקודמות בשעה שלחובת חשוד 2 הרשעה קודמת בגין שימוש בסם מסוכן ומכירת אלכוהול לקטין אך מעיון בעדות השוטרים עולה כי חלקו של חשוד 2 אינו נופל מחלקו של חשוד 1 וזאת לאור התנגדותו האלימה למעצר והשמעת איומים ממדרג חומרה גבוה כנגד איש המשטרה אשר ביצע תפקידו באירוע זה לאכיפת חוקי התנועה.

כמו כן שתקו החשודים בחקירתם, סרבו לענות לשאלות החוקר ולמסור גירסתם למיוחס להם. הגם שהזכות לחיסיון מפני הפללה עצמית עומדת לחשודים בעת משפטם הרי שעל פי הלכת בית המשפט העליון, בשעה שקמה כנגד המשיבים עילת מסוכנות יקשה על החשודים השותקים בחקירה להפריכה.

הלכה פסוקה היא כי לענין החיזוק הראייתי בשימוש בזכות השתיקה:

"אכן זכות השתיקה הינה זכות המוקנית לנאשם על-פי דין וכל נאשם רשאי לעשות שימוש בזכות זו - אולם במקרה שלנו העורר יכול היה בנקל להפריך את החשדות המיוחסים לו על ידי מסירת גרסה מפורטת מטעמו, אך הוא, מטעמים השמורים עימו, בחר שלא לעשות כן ודבק בזכות השתיקה. אם העורר היה מוסר את גרסתו למהלך האירועים, המשטרה יכולה הייתה לבדוק גרסה זו ולנסות לאמתה, ואם גרסתו הייתה מתאמת, יש להניח, כי היה משוחרר ממעצר עוד מלפני זמן רב" [בש"פ 7216/05 אגבריה נ' מדינת ישראל (טרם פורסם, 23.5.08)].

על זאת יש להוסיף את הדברים שנאמרו בבש"פ 1947/09 מדינת ישראל נ' איל לוי ואח' (טרם פורסם, 9.3.09):

"השתיקה מצטרפת להחשדה, ואחזור על שנאמר בע"פ 1707/08 אריש נ' מדינת ישראל (לא פורסם) כי "אין צורך להכביר מלים על כך שככלל, והחריגים יהיו נדירים, יסבור בית משפט כי השותק - יש לו מה להסתיר". אכן, שתיקתם של המשיבים עשויה לחזק את הראיות נגדם, כאמור בנוסח האזהרה בסעיף 28(א) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה-מעצרים), תשנ"ו-1996. בפרשת קורמן הנזכרת ציין השופט זמיר (עמ' 260), כי נאשם שיש נגדו ראיות לכאורה בדבר ביצוע עבירה חמורה "אינו יכול ליהנות משני העולמות בעת ובעונה אחת; גם לשתוק, על אף הנטל הרובץ עליו להפריך את חזקת המסוכנות, וגם להשתחרר מן המעצר על אף שהוא נותר בחזקת מסוכן". ואולם, באותו מקרה היה המדובר בהריגה; למרבה המזל, המשיבים דן נעצרו טרם הספיקו לבצע את הפשע לו קשרו לכאורה. החשדות הסטטוטורית והשיפוטית הטבועה, ואודה ולא אבוש כי חש אני חשדנות כלפי השותקים, היא רק אחד המרכיבים. בא כוח המשיב 1 הפנה גם לבש"פ 8794/07 מדינת ישראל נ' ישעיה (לא פורסם) (השופט חיות) בו שוחרר המשיב חרף שתיקה, וכן בש"פ 11083/08 נחשונב נ' מדינת ישראל (לא פורסם) ובש"פ 11129/08 אנקווה נ' מדינת ישראל (לא פורסם), בהם הוזמן תסקיר מעצר חרף שתיקה; ראו גם בש"פ 9944/08 חביב נ' מדינת ישראל (לא פורסם) (השופט לוי). אכן, השתיקה מוסיפה היבט של חומרה לראיות שישנן, אך היא חלק ממכלול ואינה כמובן "שורה תחתונה" כשלעצמה."

וכן -

"הימנעותו של העורר מלהשיב לשאלות במהלך חקירתו, מחזקת, לפחות בשלב זה של המעצר, את מעורבותו

הלכאורית של העורר במיוחס לו (סעיף 28(א) סיפא לחוק המעצרים). אכן, יכולות להיות סיבות רבות לשתיקה, ויכול להיות ששתיקתו של העורר נובעת מגורמים שאינם נהירים לנו, אך בסופו של יום, שתיקה זו מונעת את פיזור הערפל לגבי מעורבותו הלכאורית במיוחס לו בכתב האישום (בש"פ 5376/03 ליבני נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו), 17.6.2003), פס' 5 להחלטתה של כבוד השופטת א' חיות; בש"פ 5472/11 מדינת ישראל נ' מוסיראתי (פורסם בנבו), 11.8.2011), פס' 5 להחלטתו של כבוד השופט י' עמית). " [בש"פ 4667/12 מקסים אזולאי נ' מדינת ישראל (28.6.12) פסקה 8 להחלטת כב' השופט צ' זילברטל].

בנוגע למשמעות שתיקת חשוד בחקירתו והשלכה לעניין עילת המסוכנות נקבע כי -

בבש"פ 748/10 שומי איסקוב נ' מדינת ישראל (טרם פורסם, 18.2.10), נאמר:

"השמירה על זכות השתיקה אף מקשה על הנאשם להפריך את חזקת המסוכנות הסטטוטורית לפי סעיף 21(א)(1)(ג)(4) לחוק המעצרים (בש"פ 8638/96 נחום קורמן נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(5) 200, 207 (1996)."

ראו עוד:

"... ככלל, שתיקתו של נאשם מקום בו היה מתבקש הסבר מצידו, מחזקת עמדת התביעה לצורך שלב המעצר (בש"פ 970/04 סעדי נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו), 19.2.2004)). פשיטא כי כך במישור הראייתי בבוא בית המשפט לבחון קיומן של ראיות לכאורה (בש"פ 7216/05 אגבריה נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו), 23.8.2005); בש"פ 4881/03 קביליו נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו), 9.6.2003), אך גם במישור עילת המעצר יש נפקות לשתיקתו של הנאשם. דהיינו, השתיקה עשויה לחזק את העילה של מסוכנות. " [בש"פ 1748/11 יחזקאל נ' מ"י (טרם פורסם, 10.3.11) פסקה 6 להחלטת כב' השופט עמית].

לאור האמור לעיל שוכנעתי כי קיים יסוד סביר לחשש כי שחרורם של החשודים יש בו כדי לסכן את שלום הציבור ובטחונו.

שוכנעתי בקיומן של עילות המעצר המפורטות בסעיף 7 לבקשה.

סעיף 17(ד) לחוק המעצרים קובע כדלקמן :

"מעצר לפני הגשת כתב אישום

(ד) נעצר אדם וחקירתו נסתיימה, ישוחרר מהמעצר, ואולם אם הצהיר תובע כי עומדים להגיש כתב אישום נגדו ושוכנע בית המשפט, כי יש עילה לכאורה לבקש את מעצרו עד תום ההליכים, רשאי שופט להאריך את המעצר, מטעם זה, לתקופה שלא תעלה על 5 ימים, בכפוף להוראות סעיף קטן (ב)."

בית המשפט העליון עמד במספר רב של החלטות על הרף הראייתי ורף המסוכנות שעל התביעה להרים בבואה לבקש מבית המשפט הארכת מעצר על פי סעיף 17(ד) לחוק המעצרים ויפים לענייננו דברי כב' השופט עמית בבש"פ 1270/14 מיום 20/3/14 :

"בבש"פ מדינת ישראל נ' בדווי, פ"ד נד(4) 794 (2000) (להלן: עניין בדווי) ובעניין אלטויל נקבע כי על התובע להצהיר על בסיס בדיקה אישית של חומר הראיות כי יש מקום לכאורה להגיש בתיק כתב אישום ולבקש מעצרו של הנאשם עד תום ההליכים (ראו: הנחיה מס' 5.1 "נוסח הצהרת תובע לפי סעיף 17(ד) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), תשנ"ו-1996", הפנייה בעניין אלטויל, פסקה 21). כלומר, כדי לעמוד בדרישה שנקבעה בפסיקה על הרשות החוקרת לאסוף חומר ראיות שעל בסיסו יוכל התובע להצהיר כי קיימת לכאורה עילה למעצר עד תום ההליכים וכי "טיבו הצפוי של כתב אישום כזה מניח הסתברות גבוהה לצורך במעצר עד תום ההליכים" (שם, בפסקה 12). כך, נפסק כי בית המשפט יורה על מעצר ביניים רק מקום "שבו פרשה בפניו התביעה, ולו באופן כללי, את התשתית הראייתית העיקרית על בסיסה יתבקש בהמשך המעצר עד תום ההליכים" (בש"פ 6829/07 מדינת ישראל נ' פרנקל, [פורסם בנבו] פסקה 5 (9.8.2007)).

הוצגה בפני הצהרת תובע המצהירה כי יש מקום לכאורה להגיש כתב אישום ובקשה למעצרו של החשודים עד תום ההליכים כנגדם.

כנדרש, גם על פי סעיף 17(ד) לחוק המעצרים וההלכה הנוהגת בעניין שקלתי אם ניתן להשיג את מטרת המעצר בדרך של קביעת ערובה ותנאי ערובה שפגיעתם בחירותם של החשודים פחותה והגעתי למסקנה שלא ניתן להשיג את המעצר בדרך זו בשלב זה.

עם זאת ולאור היקף חומר הראיות לא מצאתי להיענות לבקשת המבקשת במלואה.

אשר על כן, אני מורה על הארכת מעצרו של החשוד עד ליום 10/7/14 שעה 12.00.

פרוטוקול זה מהווה אסמכתא למעצר.

קצין משטרה, ממונה בתחנה, רשאי לשחרר את החשוד במועד מוקדם יותר באם תסתיים החקירה.

זכות ערר לבית המשפט המחוזי.

ניתנה והודעה היום י"א תמוז תשע"ד, 09/07/2014 במעמד הנוכחים.

נִיר מִישׁוּרֵי לֵב טוֹב, שׁוֹפֵט